

mulle wānad pattud andeks, enne kui kohto ette läheme.

Jumabbe ütles: „Teie elsituste wõlg on suur, egga kāsma surma wāsto ma peal rohtu! Hä ol- leks kui jānes Argpüks ja wārtes Terrawnot alles ellaksid. Teie liggiſeiswa surma tunni pārrast an- nan pattud teile andeks. Waenlased lippuwad wāclaupa teie kerre peale! ja Argpüksi tapmine teeb teile lõige suuremat pūssi. Miks te kuningat surnud jāneſte pāga lāſſite narrima? Sedda luggu ei jõua teie wabbandada.“

„Ei olle wiggal!“ ütles Reinowadder. „Uſtuge, mis ma teile ütlen. Kes Ma ilma kārast õlpsalt läbbi tahheb sada, se ei wõi iggas kohhas ni wag- gaks jada kui need, kes pūhha one warjul peidus ellawad; meelaupmees laskub mõniford ka maggu- said sõrmi. Jānes olli suurem süüdlane kui mina; miks tal ni lihhaw ümmargune lehma olli? Kuis jõudsin sedda nähhes sögi-issu kustutada? Sõbrus on hä kül, agga ma armastan iſseennast enām kui teist. Argpüks ja Kohhekeli ei olaud miño sõbrad, nende sõbrus olli silma liriaks rahwa ees! Pat on nüüd miño, kahhi nende pārrandus. Mõllemad rumalad leidſid oma rumaluse läbbi otſa. Teate iſſe, armas lellepoeg, mis irmo ja āddaga ſel korral kuniinga kāest peasin, ohhelik olli mul jubba kaelas; — ei olaud mul ſeal nalja. Kes neid sundis mind ſaatma tulla? Eks nad teadnud, et ma neist tug- gewam ollen? — Wõttan miña waene mees kus-

kilt kaſna, pōea linni, ſiis tehhaſſe ſuurt kārta ja kiſſendataſſe: „poge warras wõlla!“ Weiked wargad puakſe wõlla, ſured tõstetaſſe tõlda. Sedda ollen, armas lellepoeg, iggaſkohhas tähhele pannud, ja kui mul imo peale tulles, ſiis teen niſamoti. Mis ſeſſki kaſſu ſaab, kui kēgi parrem tahhaſ olla, kui teiſed; warremad ei jā meie päiwiſ rahwa ſuus ka laitmata.“

„Armas lellepoeg! rahwa nuuſkur niſa oſkab iggaſühheſt nurjato aſja ſillesluſida, egga wāſſi ſellegi keel ſedda rāſimaſt, mis teiſele laimo ja kahjo teeb. Remad laulwad ja lorrifewad ſūhtepūhſu furja, ja ehk kül ka mõnda hāād ſuremiſt ja weikemiſt iſſan- diſt neile teadawaks ſaab, ſiiski ei tehta ſeſt ial piſſemat juttu; tulles üsna õnneks arwata, kui ſedda opis ārra ei ſallata. — Maerowāart on miño arwates rumaluse uhkus ja tūhhi tõrkus, mis ella- jaid allati taggaſihbutab, et üks teiſe üle walliſejaſ pūab tõuſta. Dōſakſid nad ſeddu naiſi ja lapſi karriſtada, ehk kangekaelusi perret walliſeda ja oma piſſuſeſt warrandusiſ ſokko oida, ſiis olleſ ni paljo hāād; agga niimetud piſſoſeſi tallituſi ei jõua nad täita ja lippuwad ſiiski suurema ammeti peale, kus enām oido ja tarfa arru tarwiſ lähk. — Üleſi ei tahha omās ſeiſuſeſ rahhuſ olla; iggamees pūab iſſanda niime ja õlpsamat põlwe! Kuis peab luggu Ma- ilmas parremaſ miſiema, kui walle, pettus, wargus, walle, wandumine, rōwimine ja tapmine iggalpool ſigginewad? —